

SEX AND THE CHINESE CITY

Portret van Wei Hui, schrijfster en woordvoerder van de jeugdcultuur

De Chinese machthebbers zouden het liefst zien dat de modernisering van China zich beperkt tot economische groei, nieuwe infrastructuur en technologische ontwikkeling. Maar de nieuwe generatie Chinezen is ook geïnteresseerd in seks, drugs en rock-'n-roll. Wei Hui schreef daarover in haar baanbrekende roman *Shanghai Baby*. Alle jonge Chinezen wilden het lezen, maar de heersende elite dacht daar anders over. Haar boek werd verboden en massaal verbrand.

Zelf is Wei Hui helemaal de jonge, grotestads-Chinees die ze beschrijft: zelfbewust, ondernemend en sexy. Maar na het plukken en genieten van de westerse geneugten wordt het tijd voor China – en voor Wei Hui – een nieuwe spiritualiteit te vinden. Daarover gaat haar laatste boek *Marrying Buddha*, waarmee Wei Hui opnieuw een voortrekkersrol speelt. Om dit boek op de Chinese markt te kunnen uitbrengen bewaart ze de sappige passages voor het niet-Chinese publiek. 'In China mag je doen wat je wilt; je mag er alleen niet over schrijven.'

Waar kun je beter met *Shanghai Baby* Wei Hui afspreken dan in een trendy café op de Bund, de boulevard langs de Huangpu rivier vol trotse gebouwen uit de jaren twintig van de vorige eeuw? De laatste jaren hebben toprestaurants, trendy cafés, design-winkels en de meest coole clubs bezit genomen van de art deco-paleizen. Een van de mooiste gebouwen is 'Three on the Bund'; beneden winkels met topmerken, daarboven etages met een spa, een moderne kunst-galerie en restaurants, en op de bovenste etage een caféterras met uitzicht over de Bund en de tegenoverliggende zakenwijk Pudong. Het blijkt een schot in de roos: 'Three on the Bund is mijn favoriete plek', sms't Wei Hui van te voren. Als een echte ster komt ze drie kwartier te laat, iets dat een gemiddelde Chinees nooit zou doen. En naar analogie van de hoofdpersoon in haar roman beoordeelt ze mijn uiterlijk en prijst vervolgens zichzelf aan. Zelfs voor een Chinese is ze klein en teer. Wei Hui bestelt een milkshake, voor haar geen cocktails meer; alcohol heeft ze afgezworen. Ook in het gesprek is ze eerder voorzichtig dan ruig. Dit is duidelijk niet het eerste interview dat ze weggeeft. Maar ze neemt ruim de tijd. 'Jij bent uiteindelijk speciaal voor mij naar Shanghai gekomen.'

De ik-figuur in het boek *Shanghai Baby*, de jonge schrijfster Coco, komt grotendeels overeen met de auteur zelf. Coco zegt over zichzelf dat ze mooi en sexy is. Wei Hui herkennen bij een eerste ontmoeting is volgens haar niet moeilijk: 'Ik ben het mooiste meisje dat je in het café zult zien.' Volgens Wei Hui is het niet alleen uiterlijke schoonheid. 'Ik ben alles: ik ben mooi, slim, intelligent, interessant, sexy, gezond, modieus, rijk, verwesterd. Ik ben helemaal top.'

Dit zelfbewustzijn valt naadloos samen met de stad Shanghai. Een eeuw geleden stond Shanghai, gelegen aan de monding van de Yangtse rivier, bekend als het 'Parijs van het Oosten' of de 'Hoer van de Oriënt'. De rijksten der aarde woonden in Shanghai en bouwden de mooiste bankgebouwen, clubs en hotels. Shanghai was een vrijhaven die volledig werd gerund door het Westen. Amerikanen, Fransen, Britten, Italianen en Japanners zorgden voor enige orde te midden van gokhallen, opiumtenten, bordelen en maffia. In de jaren dertig van de vorige eeuw was Shanghai de

plek met 's werelds hoogste buitenlandse investeringen, de drukste haven van Azië en de grootste gebouwen van het Oosten. Pronkstuk was 'de Bund', de boulevard langs de Hangpu rivier, die uitkomt in de Yangtse. Shanghai was ook de stad waar in 1921 de Communistische Partij van China werd opgericht. Die zorgde er met de revolutie in 1949 voor dat slavenarbeid, prostitutie en drugsgebruik werden uitgeroeid. Daarmee verdween ook de glamour-kant van Shanghai. Het fameuze *Cathay Hotel* aan de Bund, gebouwd door de puissant rijke joodse familie Sassoon – inmiddels bekend van de shampoo –, werd het kwartier voor communistische boerensoldaten. Het wilde leven waar Shanghai zo beroemd om was geworden, viel in een diepe en langdurige winterslaap.

'Toch is Shanghai altijd de meest westerse stad van China gebleven', aldus Wei Hui. 'De stad is voor de helft opgebouwd door het Westen, en Shanghai bleef altijd een fascinatie houden met dat Westen. Shanghaiëzen waren ook in de communistische tijd bekend om hun goede chocola en roomijs. Dat zijn producten die helemaal niet typisch zijn voor China.' Shanghai kreeg een tweede kans met de opendeurpolitiek die werd ingezet door Deng Xiaoping aan het eind van de jaren zeventig. De doorbraak kwam echter in 1989. Toen werd Shanghai's burgemeester Jiang Zemin, na de politieke onlusten rond het Tiananmen Plein in Peking, naar de hoofdstad geroepen en benoemd tot partijleider. Wei Hui was toen vijftien jaar en een brave middelbaar scholiere. Haar allereerste herinneringen dateren van ruim daarvoor, van 8 september 1976 toen Mao Zedong overleed. 'Mijn vader had een hoge rang in het leger. Wij woonden op een strategisch eiland tussen China en Taiwan. Het Volksleger had zijn intrek genomen in een Boeddhistische tempel die na de revolutie leeggeveegd was. Mijn moeder gaf me een zwarte rouwband om mijn arm en een witte bloem in mijn haar. Ik moest buigen voor het portret van Mao in ons huis. Iedereen had toen een portret van Mao in zijn huis. Hij was een soort god.' Wei Hui kan zich herinneren hoe zij met haar moeder moest schuilen. 'Door de dood van Mao ontstond er grote angst en onzekerheid. China was bang dat Taiwan de gelegenheid zou aangrijpen om aan te vallen. Alle soldaten om ons heen lagen in de hoogste staat van paraatheid in de loopgraven.' De overige jeugdherinneringen zijn die van een harmonieus gezin, waarin zij veel aandacht kreeg van haar ouders. 'Zij brachten mij normen en waarden bij, een duidelijk inzicht in goed en kwaad.'